

L'home manuscrit - Manuel Baixauli

L'home manuscrit, de Manuel Baixauli (Sueca, 1963), és un altre llibre dolorosament original, zelosament ben escrit i en absolut comercial, és a dir, que segueix un dels perfils distintius de la millor ficció en català dels darrers temps. El protagonista és un misantrop que col·lecciona autoretrats de Rembrandt i fotografies de nens acabats de morir, i que troba en l'escriptura el millor refugi davant la inanitat del món, la millor garantia per la supervivència de la memòria .

Aquesta novel·la, premi Mallorca 2006, és, també, un homenatge a un dels llibres més influents i menys llegits de les nostres lletres: *AlfaBet*, de Josep Palàcios (nascut al municipi valencià de Sueca, a l'igual que Baixauli i Joan Fuster). Només cal recordar que en el col·lofó d'aquest llibre de culte, l'autor confessa que el mateix dia que es publica, comença a rescriure'l.

Aquesta mateixa obsessió per perfer l'obra la retrobem en l'escriptor que protagonitza *L'home manuscrit*, a qui tot resulta decebedor tret de l'art. En el seu món, la memòria és la matèria més preciosa, els morts tenen llàstima dels vius i la realitat resulta menys punyent que la prefiguració o el record. Les pàgines s'escolen entre la insatisfacció permanent i el poder de la voluntat, que es revelarà en les últimes pàgines, quan aparegui un dels símbols de crisi com és el tema del doble.

Pintor abans que escriptor, Manuel Baixauli va publicar el primer llibre, el recull de contes *Espiral*, als trenta-cinc anys, i la primera novel·la, *Verso*, als trenta-vuit. “Els llibres, com els aliments”, llegim a *L'home manuscrit*, “haurien de dur una etiqueta amb la seua composició: tant per cent de fel, de libido, de brossa...”. En el seu cas, la composició hauria d'incloure un percentatge elevat de malenconia.